

LECTIO DIVINA – OTKUPITELJ ČOVJEKA

Zagreb, 26. veljače 2018.
Fra Pero Džida, OFM Conv.

„On je pomirbena žrtva naše grijeh; ne samo za naše nego i za grijeh svega svijeta“ (1 Iv 2,2).

„Isus je okusio smrt koja je bila plaća za grijeh. Zato ne trebam očajavati u grijешnim tminama svojega života“ (Karl Rahner).

„Tako je Bog ljubio svijet da je Sina svoga predao da nitko koji u njega vjeruje ne propadne nego ima život vječni“ (Iv 3,16).

„Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima u prorocima: konačno, u ove dane progovori nam u Sinu“ (Heb 1,1-2).

-Svi se mi rađamo da živimo...

-Jedan se rodio samo zato da umre... *„Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju“* (Iv 10,10). Mjesto gdje će se dogoditi smrt, postat će mjesto života

POĐIMO REDOM

-Grijeh prvih roditelja. Obećanje Spasitelja. Neposluh treba poraziti poslušom. Jednog je dana anđeo svjetla sišao s neba, prošao mimo ponosnih kćeri velikoga carstva. Dolazi u Nazaret poniznoj djevici koja je klečala zadubljena u molitvu. Tu reče: „Zdravo, milosti puna.“ Bijaše to prvo Navještenje.

Prođe devet mjeseci i opet dolazi anđeo pastirima na brežuljcima Judeje i objavio im radost „Slava Bogu na visini“ i pozvao ih da se poklone njemu koga svijet ne može obuhvatiti. Dijete povijeno u pelene i položeno u jaslje.

-Vječnost postaje vremenom.

-Božanstvo tijelom.

-Bog postade čovjekom.

-Svemoć leži u povojima.

Tko sam ja

Jednoga dana – kod Cezareje Filipove, Isus učenicima stavlja odrješito i neizbježno pitanje: „Tko sam ja za vas?“ U ime svih progovara Petar... Petrova vjeroispovijest označuje određen preokret u Isusovu djelovanju i naučavanju. Prije toga Isus se više obraća masama. Otada se Isus više okreće poučavanju svojih učenika. I odmah ih stavlja pred najveću kušnju! On će biti trpeći Mesija, Mesija Patnik. Isus je stalno izmicao težnjama mase koja ga je prihvaćala kao političkog **Mesiju**, kao **Osloboditelja** ispod rimskog jarma, kao **Izlječitelja** od zemaljskih nevolja, kao **Nahranielja** zemaljskim kruhom. Prva mu je riječ u pouci učenicima križ. Bila je to riječ za njih vrlo šokantna.

Postaje odlučan zaokret u djelovanju. Postaje zazoran – neprijateljima, zagonetan i neshvatljiv i samim učenicima. Navješćuje svoju muku i smrt. Doduše i uskrsnuće. No sve je to učenicima *„teško išlo u glavu“*.

ISUSOVA NEPONOVLJIVOST I JEDINCATOST

Slijedi Isusov „čas“. To je „čas“ i vlast Tame (Lk 22,53). U kani kaže: „Još nije došao moj čas“ (Iv 2,6). Kad su ga htjeli uhititi o blagdanu Sjenica „Još nije došao njegov čas“. Konačno u

Velikosvećeničkoj molitvi Isus kaže: „Oče, došao je čas! Proslavi svoga Sina, da tvoj Sin proslavi tebe“. U Gecemaniju je „čas“ da se predaje u ruke grešnika. To je čas pomirenja čovjeka s Bogom. To je čas koji preobražava svijet.

Jeruzalem

U Jeruzalem ulazi ne na konju nego na magaretu. Konj je bio, rekli bismo „ratni materijal“. Zavojevači su na konju ulazili u osvojeni grad. Na magaretu – označuje krotkost Isusovu. Isus nije nasilnik, siledžija.

„Oče oprosti im, jer ne znaju što čine“!

Prve riječi pune ljubavi bile su upućene Njegovim neprijateljima: Oče, oprosti im“. Drugu je rekao grešnicima: „Danas još bit ćeš sa mnom u raju“. Treća rije bijaše namijenjena svecima: „Ženo, evo ti sina“. Neprijatelji, grešnici i sveci – tim redom ljubi i brine se božansko srce.

Razlika u patnji

Prisutni su napeto iščekivali Njegovu prvu riječ. Krvnici vjerovali su da će čuti krik, jer je kričao svaki koji je prije njega bio na križu. Seneca pripovijeda kako su razapeti proklinjali dan svoga rođenja, svoje krvnike i svoje matere te pljuvali dolje na ljude što su ih gledali. Ciceron izvješćuje kako im se ponekad morao odrezati jezik da i se dokončala bogohuljenja. Zato su krvnici očekivali krik, a ne onaj vapaj što su ga uistinu čuli: „Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine“. Mudrost zaodjenuta luđačkom odjećom.

Život osuđen na smrt.

Nasilje nad pravdom

„Još danas bit ćeš sa mnom u raju“.

Nikada nikome nije bilo nešto takova obećano, pa ni Mojsiju, ni Ivanu, ni Magdaleni, ni Mariji. Njegov pratilac u nebo bijaše jedan grešnik. Zar se ne bi moglo reći, da je on i umro kao grešnik: „**Za opačine naše njega razapeše... naše grijeh e uze na sebe...**“ Evo Božjeg milosrđa. Sjetimo se izgubljene ovce, izgubljeni sinovi, slomljena Magdalena, raskajani Petar, lupeži kojima je oprošteno...

Pripovijeda se kako se naš Gospodin jednoga dana ukazao sv. Jeronimu i rekao mu: „Jeronime, što hoćeš da mi daš?“ Jeronim odgovori: „Darovat ću ti svoje knjige“. Na to će naš Gospodin da to nije dosta. „Što onda da ti darujem“ upita Jeronim. Gospodin odvrati: „Jeronime, daj mi svoje grijeh e“.

Razbojnik nije jedini grešnik. Tu kao grešnik stojim i ja. Ti si jedini Spasitelj!

„Ženo, evo ti sina“.

Nazaret se pretvorio u Kalvariju. S križa daje posljednju volju i oporuku. Tu je njih dvoje koje ljubi – Marija i Ivan. Ostavit će ih jedno drugom, i tako će svojoj Majci dati sina, a svome prijatelju Majku. „Evo ti sina“, događa se drugo Rođenje! Svoga je Prvorodenca, donijela Marija na svijet bez boli. U bolima Križa daruje sada život svom drugorođencu, Ivanu. U tom trenutku ne trpi Marija porođajne boli samo za svoga drugorođenca, Ivana, nego i za sve ostale što će u kršćanska vremena postati „Marijinom djecom“. Sada shvaćamo također zašto je Krist bio nazvan Njezinim Prvorodencem: Ne zato što bi Ona imala začeti po tijelu i drugu djecu, već zato što je trebalo da ima više djece iz krvi Sina. Uistinu, ona kletva kojom je Bog udario Evu, sada obistinjuje na novoj Evi, Mariji, jer Ona je u bolima rađa svoju djecu. Marija

dakle nije samo Majka našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista, Ona je i naša Majka. Ona nas je rodila u bolima podno Križa. Imati Majku Božju za majku i Isusa za brata naša je sudbina i naše određenje.

„Bože moj! Bože moj! Zašto si m ostavio“?

Kada je Krist bio razapet, sunce je uskratilo svoj sjaj. Svjetlo koje vlada danom, zacijelo je posljednji put u povijesti poput svijeće ugasilo, iako bi po svim ljudskim računima moralo sjati. No ni sama priroda nije mogla ostati ravnodušna, nije mogla da se ne pobuni vidjevši najveće zločinstvo, što ga je čovjek učinio, umorstvo Gospodara prirode. Kada je duša Boga utonula u mrak, pomračilo se i sunce, što ga je On stvorio.

Kada je On na sebe uzeo grijeh svijeta, sakrilo se Očevo lice. Za svakoga od nas je trpio. Tu je izvršen čin najveće zadovoljštine.

„Žedan sam“.

On sada moli za pomoć čovjeka, djelić svoga stvorenja. Prosi jedan gutljaj. Ne žudi za gutljajem zemaljske vode, ne, ne moli to, nego žudi za gutljajem ljubavi. „Žedan sam ljubavi“.

„Ljubav“, riječ koja se toliko često upotrebljava, a tako malo razumije. Ljubav znači u prvome redu davati. Bog je svoju svemoć poklonio ništavilu, svoju svjetlost dao tami, kaos ispunio svojim redom – to je Stvaranje. Ali ljubav znači također trpjeti za ljubljenoga, i zato govori o strelicama ljubavi što zadaju rane. Bog trpi za nas na drvetu križa, jer ***„nitko nema veće ljubavi od onoga koji život svoj daje za prijatelje“***. Ljubav napokon znači sjedinjenje s drugim, ne samo u jedinstvu tijela, nego i u jedinstvu duha. Toliko nas je Bog ljubio da je ustanovio Euharistiju, da se mi nastanimo u Njemu, a On u nama u jedinstvu Kruha života. Ljubav čezne za vječnim sjedinjenjem s ljubljenim.

Svršeno je

Bog je odvijeka htio stvoriti čovjeka na sliku i priliku svoga vječnoga Sina. No na zemlji je na tajanstven način odjeknula pobuna Lucifera, i Božja slika u čovjeku bi izbrisana i uništena. Bog želi čovjeka vratiti u stanje njegove prijašnje slave. Samo božanska svemoć mogla je pri izvršenju toga zadatka znak poraza pretvoriti u znak pobjede. Namjesto neposlušnoga čovjeka Adama došao je poslušni čovjek Krist, na mjesto ohole žene Eve stajala je ponizna Djevica Marija, mjesto drveta u vrtu bilo je drvo križa. Otkupljenje je dovršeno: mi smo kupljeni i plaćeni.

Oče, u tvoje ruke predajem svoj duh

Vjekovi prohujaše prostorom i novi Abel, Krist, umire od ubilačke ruke svoje zavidne braće iz plemena Kainova. Život što je došao iz nemjerljivih dubina priprema se na povratak kući. Posljednja riječ: „Dovršio sam svoje djelo“. Zbogom zemljo, pozdrav nebu! On koji je došao s neba, dovršio svoje djelo i završio put, ide sada natrag k svome Ocu koji ga je poslao na veliko djelo otkupljenja svijeta, da ga pozdravi: ***„Oče, u ruke tvoje predajem svoj duh“***.